

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7742/2548

พนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่น โจทก์ นายรุ่งอรุณ ไชยแสงจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ที่ราชพัสดุ พ.ศ. 2518 มาตรา 4, พ.ร.บ.ที่ราชพัสดุ พ.ศ. 2518 มาตรา 5, ป.พ.พ. มาตรา 1304, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 360, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

หนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงระบุว่าที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ แต่เมื่อที่ดินพิพาทเป็นที่ราชพัสดุ กระทรวงการคลังเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติที่ราชพัสดุ พ.ศ.2518 มาตรา 4 และ 5 จึงเป็นเพียงทรัพย์สินของแผ่นดิน มิใช่สาธารณสมบัติของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 (2) (3) ที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าไปใช้ประโยชน์ได้ ดังนั้น เมื่อเทศบาลตำบลน้ำพองซึ่งได้รับอนุญาตจากกรมธนารักษ์ กระทรวงการคลัง ให้ใช้ประโยชน์ที่ดินพิพาท มีหนังสือแจ้งให้จำเลยออกจากที่ดิน จำเลยได้รับหนังสือดังกล่าวแล้วไม่ยอมออกจากที่ดินพิพาท การกระทำของจำเลยจึงเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ซึ่งอยู่ในความดูแลของเทศบาลน้ำพองโดยปกติสุข เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (3) ประกอบมาตรา 362

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2543 เวลากลางวันก่อนเที่ยงจำเลยบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองที่ดินและปลูกสร้างอาคารในที่ดินราชพัสดุ กระทรวงการคลัง แปลงหมายเลขทะเบียนที่ ขก. 1923 (บางส่วน) ตำบลน้ำพอง อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นที่ดินของรัฐ และเป็นอสังหาริมทรัพย์ซึ่งอยู่ในความครอบครองดูแลของเทศบาลตำบลน้ำพอง โดยจำเลยปลูกสร้างอาคารไม้ชั้นเดียว จำนวน 1 หลัง เป็นบ้านเพื่อยู่อาศัยในบริเวณที่ดินดังกล่าว ซึ่งการกระทำของจำเลยเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของเทศบาลตำบลน้ำพองโดยปกติสุข และเป็นการทำให้เสียหายแก่ที่ดินดังกล่าว ทำให้ไร้ประโยชน์ โดยเทศบาลตำบลน้ำพองไม่สามารถปรับปรุงที่ดินบริเวณดังกล่าวให้เป็นสถานที่พักผ่อน สวนสาธารณะและสนามกีฬาสำหรับประชาชนได้ ทั้งนี้ โดยจำเลยไม่มีสิทธิครอบครองและไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย เหตุเกิดที่ตำบลน้ำพอง อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360, 362, 365 ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ.2497 มาตรา 9, 108 ทวิ กับให้จำเลยและบริวารออกจากที่ดินของรัฐดังกล่าว จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (3) ประกอบด้วยมาตรา 362 จำคุก 1 ปี และปรับ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยมีได้ฎีกาโต้เถียงกันรับฟังเป็นยุติว่า ที่ดินพิพาทตามสำเนาแผนที่เอกสารหมาย จ.12 เป็นส่วนหนึ่งของที่ราชพัสดุ แปลงหมายเลขทะเบียนที่ ขก.1923 ตำบลน้ำพอง อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น จำเลยปลูกบ้านและ

ต้นไม้ในที่ดินพิพาทเส้นสีแดงหมายเลข 17 และ 21 ตามเอกสารหมายเลข จ.12 วันที่ 14 มีนาคม 2543 กรมธนารักษ์ กระทรวงการคลัง อนุญาตให้เทศบาลตำบลน้ำพองใช้ที่ราชพัสดุแปลงดังกล่าว เนื้อที่ 80 ไร่ 2 งาน 14 ตารางวา เพื่อจัดทำโครงการสถานที่พักผ่อน สวนสาธารณะและสนามกีฬา ตามเอกสารหมายเลข จ.3 ต่อเทศบาลตำบลน้ำพองมีหนังสือแจ้งให้จำเลยออกจากที่ดินพิพาทตามเอกสารหมายเลข จ.6 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (3) ประกอบมาตรา 362 หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเอกสารหมายเลข จ.1 ระบุไว้ชัดเจนว่า ที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทเพื่อใช้ประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ ดังนั้น ที่ดินพิพาทจึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 (3) ผู้บุกรุกสาธารณสมบัติของแผ่นดินจึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (3) ประกอบมาตรา 362 นั้น เห็นว่า แม้ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเอกสารหมายเลข จ.1 ระบุว่าที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ราชพัสดุ กระทรวงการคลังเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติที่ราชพัสดุ พ.ศ.2518 มาตรา 4 และ 5 ที่ดินพิพาทจึงเป็นเพียงทรัพย์สินของแผ่นดิน มิใช่สาธารณสมบัติของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 (2) (3) ที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าไปใช้ประโยชน์ได้ ดังนั้น เมื่อเทศบาลตำบลน้ำพองซึ่งได้รับอนุญาตจากกรมธนารักษ์ กระทรวงการคลัง ให้ใช้ประโยชน์ที่ดินพิพาท มีหนังสือแจ้งให้จำเลยออกจากที่ดินตามเอกสารหมายเลข จ.6 จำเลยได้รับหนังสือดังกล่าวแล้วไม่ยอมออกจากที่ดินพิพาท การกระทำของจำเลยจึงเป็นการรบกวนการครอบครองสิ่งหามทรัพย์ซึ่งอยู่ในความดูแลของเทศบาลน้ำพองโดยปกติสุข เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (3) ประกอบมาตรา 362 สำหรับคำพิพากษาศาลฎีกาที่จำเลยอ้าง ข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

ศุภชัย สมเจริญ · โนรี จันทร์ทร · ธนพจน์ อารยลักษณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7742/2548>